

Győzedelmes hit

Időpont: 1952. április 20. Húsvét utáni 1. vasárnap

Alapige: 1János 5,4-10

Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?!

Ez az, aki víz és vér által jő vala, Jézus a Krisztus; nemcsak a vízzel, hanem a vízzel és a vérrel. És a Lélek az, amely bizonyóságot tesz, mert a Lélek az igazság. Mert hárman vannak, akik bizonyóságot tesznek a mennyben, az Atya, az Íge és a Szent Lélek: és ez a három egy. És hárman vannak, akik bizonyóságot tesznek a földön, a Lélek, a víz és a vér; és ez a három is egy.

Ha elfogadjuk az emberek bizonyágtételét, az Isten bizonyágtétele nagyobb: mert az Isten bizonyágtétele az, amelylyel bizonyóságot tett az ő Fiáról. Aki hisz az Isten Fiában, bizonyágtétele van önmagában. Aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyágtételben, amelylyel bizonyóságot tett Isten az ő Fiáról.

A Húsvét utáni első vasárnapnak a neve az ősegyházban: quasi modo geniti, ami magyarul ezt jelenti: Mint most születettek. Nevét 1Péter 2,2-ből kapta: „Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjete”, ezt az igét pedig az alkalom tette a mai vasárnap vezérigéjévé, hogy ez a vasárnap volt az ősegyházban az újonnan megkereszteltek vasárnapja.

Az ősegyház keresztelési gyakorlatával kapcsolatban eléggé elterjedt az a téves felfogás, hogy az befejező pecsét volt az egyes ember keresztyénységén. Az bizonyos, hogy a felnőtt jelentkezőket előbb alapos oktatásban részesítették, azután vallást kellett tenni hitükről s csak ezután részesültek a keresztség szentségében, de ez nem jelenti azt, hogy a megkeresztelteket most már hitelesített, tökéletes keresztyéneknek ismerték el. Az első keresztyének is hitben kezdőket kereszteltek meg, akik jól tudták, hogy nem érett emberek a hitben, hanem most született csecsemők, azaz nem célhoz értek, hanem most állanak a keresztyén élet versenypályájának nagy rajtjánál. Ez az oka annak, hogy a mai napra kirendelt ősegyházi perikópa nem magabiztos emberekhez szól, hanem a hitélet kezdetén csecsemőként tehetetlenül és szorongva álló hívőket biztatja: A mi hitünk győzedelmes hit.

Az ige egyenesen azzal a merész állítással biztatja a megkeresztelteket, hogy a mi hitünk világgyőző hit. A mi tapasztalatunk inkább hitlegyőző világról tud, mint világlegyőző hitről. Hány ember indult el nagy bizakodással az élet tengerére s szenvedett hajótörést a hit dolgában! /1Tim 1,19/ Amerre a hit emberei járnak, sírdombok szegélyezik az utat. Egyiptomból is egy milliós nép indult ki, de csak két ember érkezett a megszabadított nemzedékből az ígéret földjére, a többi legyőzte a világ, elnyelte a pusztát. Ma is így van. A megkereszteltek hatalmas tömegeiből milyen sokban győzi le a világ az Isten gyermekét! Mégis igaz az ige. A hit képviselői elbukhatnak, de a hit győz, legfeljebb másokban és mások által. Aki megtartja a hitet, megtartja azt a hit. Akinek van szeme a látásra, maga is megtapasztalhatja, hogy az igazi hit tényleg csapásokat hordozni tudó, kísértésekben diadalmas erő. A Zsidókhöz írt levél 11. fejezete egész arcképcsarnokot közöl a hithősökről, akik hit által országokat győztek le /Zsid 11,33/.

A mi hitünk győzedelmes hit, mert

1. Istentől született. /4. vers/

A hit az ige szerint nem világnézet. Nem az Istenről alkotott gondolatok hatalmas rendszere, melyen évezredek gondolkozási dolgoztak s építettek fel gyönyörű székesegyházak. Még csak nem is emberi döntés Isten mellett. A hit elsősorban nem emberi döntés Isten mellett,

hanem Isten döntése az ember mellett. Istennek tetszett szabad tetszése szerint kiválasztani valakit s megajándékozni hittel. A hit Isten ajándéka /Ef 2,8/.

Ez az ajándék azonban úgy lesz a mienk, ahogyan a születés történik. Be kell fogadnunk. Azután van egy lappangó időszaka. Még talán magunk sem tudjuk, hogy a hit már megfogant bennünk. Talán még rugódozunk ellene, sőt talán üldözzük is, mint Saul, de azután egyszer elérkezik a nagy pillanat s megszületik a hit.

Azt is lehetne tehát mondani, hogy nem csak a hívő, hanem maga a hit is Isten gyermeke. Ami pedig Istené, az Isten oltalma alatt áll. Minden hitéért harcoló ember tehát azzal a bizonyossággal harcolhatja a hit harcát, hogy Isten oltalmazza a hitét. Ezért tud megmaradni s ha vereségek közepette is, de végül ezért győz. Jézus is ezért imádkozott a kísértés nehéz óráin Péterért, hogy el ne fogyatkozzék a hite /Luk 22,32/, s ezért győzött benne nagy bukása után is végül is a hit.

2. Tényeken alapszik.

A hitet sokszor tekintik hiedelemnek. Azt mondják, hogy ahol véget ér a tudás lehetősége, ott kezdődik a hit. A hit tehát valami bizonytalan tudás. Az ige világosan megmondja, hogy a Krisztushit, már pedig ez egyedül a keresztyén hit, nem valami babonás hiedelem, hanem tényeken alapszik. Emberi feltevések ingatag talaja helyett a letagadhatatlan tények szilárd fundamentumán áll.

Két tényről emlékezik meg az ige: a víz és vér. Vannak, akik ezt arra az eseményre vonatkoztatják, melyet János örökít meg a keresztre feszítés történetében. Amikor a katona, hogy megállapítsa Jézus halálát, dárdával megdöfte oldalát, vér és víz jött ki a sebből /János 19,34/. Vannak, akik arra mutatnak rá, hogy itt más a sorrend s ezért abból, hogy ez a nap az újonnan megkereszteltek napja volt, arra következtetnek, hogy itt a víz Jézus megkeresztelkedését, a vér az ő kereszthalálát jelenti. Megkeresztelésében azonosította magát a bűnös emberiséggel és vállalta a váltságot, a kereszten pedig elvégezte, amit a keresztségben vállalt. Mindkettő történeti tény. Az a Jézus Krisztus tehát, akiben mi hiszünk, nem azért jött e világra, hogy új vallást alapítson, új vallásos ismereteket jelentsen ki, hanem azért, hogy egy munkát végezzen el /János 17,4/. Hitünk tehát nem a tapasztalati világon túl eső titokzatos világról szóló új tanítások elhívésében áll, hanem vaskos történeti tényeken nyugszik. Ezért nem fújhatja el a tanítás akármilyen új szele. A tényekkel nem lehet vitatkozni. Ha a tények és az elgondolások egymásnak ellentmondanak, mindig az elgondolásoknak kell elhallgatniuk, mert a tények mindennél hangosabban beszélnek és bizonyítanak.

3. Hitünk győzedelmes hit, mert belső bizonyossága van. /10a vers/

Mindarra, amit eddig elmondottunk, azt lehet ellenvetésként mondani, hogy hiszen a keresztyén hit is tulajdonképpen kiértékeli a Jézus megkeresztelkedésének és kereszthalálának tényét. Mi bizonyítja azt, hogy ez a kiértékelés nem belemagyarázás? Az ige azt feleli reá, hogy erről a Lélek tesz bizonyosságot, aki pedig az igazság /6. vers/ s általa a hívőnek önmagában van bizonyosságtétele /10a vers/.

Csodálatos dolog ez a belső bizonyosság. Ez a legmegdönthetlenebb bizonyosság. Világi viszonylatban szokták fanatizmusnak, vallási szempontból pedig bigottságnak is nevezni. A fanatizmus és bigottság azonban valami egészen más. Mindegyik szellemi, értelmi korlátoltság. Ezzel szemben a Lélek belső bizonyosságtétele épp úgy születik meg, hogy feladjuk gondolkodásunk bedeszakozottságát, előítéleteinket s feltárjuk magunkat az új, a Lélek áradása előtt. Ez a belső bizonyosság szavakban nehezen indokolható, de érvekkel sem lehet megingatni, logikai tételekben nehezen formulázható, de logikai következtetésekkel nem is lehet megdönteni. Erőszakkal nem lehet elfogadtatni mással, de erőszakkal elvenni sem igen lehet attól, akinek van. Ez a belső bizonyosság jut kifejezésre a biblia szent „de” szócskájában, amellyel a hívők felelnek hitük próbái alkalmával a kísértő világnak.

4. Hitünk győzedelmes hit, mert övé az Isten bizonyágtétele. /9. vers/

A tények és a Lélek bizonyága mellé jön még Isten bizonyágtétele, mellyel bizonyágot tett az Ő Fiáról. Mi ez a bizonyágtétel? A 7. vers az Igére utal. Isten az Ő Igéjében tesz bizonyágot Fiáról. A 4. vers pedig az 5. vers összefüggésében nemcsak a hitről mondja, hogy Istentől született, hanem a hívő emberről is. Az Igében és az Ige által igazgatott hívő életben tesz Isten bizonyágot a Fiáról s benne vetett hitünk igazságáról. Az Ige vezérlete alá helyezett mindennapi élet engedelmességében napról napra kapunk bizonyosságot arról, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit útja a győzelem, a hitetlenségé a vereség.

Elég-e Neked mindez hited szilárdságához? Ha nem elég, vedd szívedre az ige végén levő kemény mondatot: „*Aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt*” /10b vers/. Minden hitetlen, vagy hitében meggyöngülő ember tehát ennek a kemény igének az ítélete szerint hazugnak tartja Istent, sőt hazuggá teszi, tehát úgy cselekszik, mintha Istennek, ki benne hitet szeretne ébreszteni, vagy csecsemő hitét szeretné erősíteni és táplálni, azt vágná a szemébe: Hazudsz! Nem kell nagy képzelő erő ahhoz, hogy elképzeld, mi lesz az ilyen embernek sorsa.

Bátran előre hát csak a hit útján! A mi hitünk győzedelmes hit. Tartsd meg s a hit megtart Téged!

Ámen.